

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10547** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. П. Р., чрез адвокат Н. И., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1 срещу Решение № ПИ-374/17.10.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на И. П. Р. срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0008426/02.09.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и неправилни. Посочено се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за изтекла давност, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в акта на публичния изпълнител мотиви. И. са доводи, че в случая изпълнителният способ няма да бъде реализиран поради обективни причини, респективно запорът не може да породи предвидените в закона последици, защото процесната вещ, върху която е наложен запора не е собственост на жалбоподателя от повече от единадесет години. По тази причина, чрез запора не може и да се спре изтеклата до този момент погасителна давност. На следващо място се сочи, че налагането на запор след започване на изпълнително производство не представлява действие по обезпечаване на вземането, а действие по принудителното изпълнение и като такава не прекъсва давността. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4

от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповед, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Според оспорващия, наложеният заповед на МПС - не е съобщен на длъжника, поради което не е проявил правен ефект по прекъсване на давността. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Единствено при предприемане на действия по принудителното изпълнение, за които длъжникът е уведомен надлежно могат да послужат за прекъсване на давността. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС, по Тълкувателно дело № 8/2019 г. На последно място се твърди, че наложеният заповед на МПС представлява изпълнително действие извършено по прекратено изпълнително дело поради което представлява нищожно такова и няма как да прекъсне давността. След образуването на изпълнителното дело през 2015 г. - не са предприемани каквито и да било изпълнителни действия. Първото изпълнително действие е процесният заповед на МПС от 19.11.2020 г., но изпълнителното дело, към този момент вече е било прекратено по силата на закона през 2017 г., т.е. настъпила е т.нар. „перемпция“.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не се явява. Пълномощникът му адвокат И. поддържа жалбата, представя относима към спора според него съдебна практика на АССГ и претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място], представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП, [населено място], дирекция „Събиране“, е образувано изпълнително дело № 22150009844/2015 г. срещу И. П. Р. за установени и изискуеми публични задължения.

На длъжника на 23.08.2018 г. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК.

От Р. е постъпило възражение на 22.07.2022 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла давност на задължения за 2015 г. и 2016 г. (л. 30).

С Разпореждане с изх. № С220022-137-0008426/02.09.2022 г., издадено от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП, г. С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказано признаването за погасени по давност установените публични вземания по изпълнителното дело общо в размер на 5 260,92 лв. В него подробно са описани видът и размерът на публичните задължения. Публичният изпълнител е посочил, че към датата на издаване на разпореждането, публичните вземания са установени по размер и основание и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел изложените в жалбата доводи и по тази

причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПИ-374/17.10.2022 г. Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на пълномощника на жалбоподателя, чрез изпращането му по пощата на 31.10.2022 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.11.2021 г. (вх. № 40068), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решение № ПИ-374/17.10.2022 г. е издадено от компетентен орган. Е. Н. е изпълнявал длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място] към момента на издаване на оспореното решение.

Страните не спорят, че за 2015 г. и 2016 г. оспорваният има непогасени публични задължения, възникнали на основание подадени декларации обр. № 6.

Спорният момент е дали тези задължения са били погасени по давност.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, първите задълженията за 2015 г., е следвало да се платят най-късно през 2015 г., поради което началната дата, от която започва да тече давността е 01.01.2016 г. и същата изтича на 31.12.2020 г. Давността, по отношение на задълженията за 2016 г. изтича на 31.12.2021 г.

За да постановят своите актове публичният изпълнител и Директора на ТД на НАП, [населено място] са се позовали на Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С200022-022-0082697/19.11.2020 г., с което е наложен запор на МПС, собственост на задълженото лице, а именно лек автомобил марка Р., модел Боксер, рег. [рег.номер на МПС], двигател № М962065Х03632, година на производство 1999 г., мощност 150 kw. Във връзка с издаденото ПНОМ е изпратено е Запорно съобщение до Столична дирекция на вътрешните работи с изх. № С200022-122- 0020831/19.11.2020 г. От отдел „Пътна полиция“ при СДВР е отговорено писмено, че запорът върху лекия автомобил е наложен на 26.11.2020 г.

В тази връзка по силата на чл. 172, ал. 2, т. 5 от ДОПК, според органите по приходите, с налагането на обезпечителните мерки давността е спряла и следва да се приложи общия 10-годишен давностен срок, който към настоящия момент не е изтекъл.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с наведените от оспорвания доводи, че процесната обезпечителна мярка, наложена с ПНОМ № С200022-022-0082697/19.11.2020 г. е с невъзможен предмет, защото автомобилът, върху който е наложен запора, вече не е негова собственост.

Вярно е, че лек автомобил марка Р., модел Боксер, рег. [рег.номер на МПС] е бил противозаконно отнет на 06.04.2009 г. и това обстоятелство се установява от удостоверение № ЗМ 1332/2009, от 21.07.2020 г., издадено от Началника на 06 РУ-СДВР. Образувано е досъдебно производство № 1332/2009 по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. 26714/2009 г. за престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК, което е спряно поради неразкриване на извършителя на деянието.

С извършената кражба е отнето само владението на Р. от неговата движима вещ – посочения лек автомобил. Противозаконното отнемане няма вещно-правен транслативен ефект, т.е. собственикът не губи правото си на собственост, а е лишен против волята си от един от неговите компоненти. При евентуалното разкриване на извършителя и откриването на откраднатата вещ, оспорващият би възстановил и владението си върху нея.

Неоснователно е и оплакването, че налагането на заповест след образувано изпълнително дело не представлява действие по обезпечаване на вземането, а действие по принудителното изпълнение и като такова не прекъсва давността.

По силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

Съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповест, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Предвиденото от законодателя в тази разпоредба разрешение на въпроса, как започват и се осъществяват действията, свързани с принудителното изпълнение върху движими вещи, собственост на длъжника, е ясно и не се нуждае от допълнително тълкуване.

От гледна точка на разглеждания казус е безспорно, че след образуването на изпълнително дело № 22150009844/2015 г. срещу И. П. Р. в правомощията на органите по приходите е било да изберат начина, по който да се съберат вземанията. Същият е притежавал движима вещ – лек автомобил към 2020 г., поради което съвсем правомерно върху него е наложен заповест, съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК, за да може в последствие същият да бъде евентуално изнесен на публична продажба, със средствата, от която да се погасят публичните задължения.

Лишен от правна опора е релевирания от жалбоподателя довод, че изпълнителното производство е прекратено поради настъпила „перемпция“. Съдът счита, че в случая, този институт е неприложим. Основанията за прекратяване на изпълнителното производство са изброени в чл. 225, ал. 1 от ДОПК, който като правна норма се явява специален по отношение на общите основания за прекратяване на изпълнителното дело, предвидени в ГПК. Съгласно цитираната разпоредба, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител, когато: 1. задължението и направените до датата на провеждане на търг с явно наддаване, съответно до изтичане на срока за подаване на предложенията при търг с тайно наддаване, разноски бъдат погасени изцяло; 2. актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред; 3. починалият длъжник няма наследници или всички наследници са се отказали от наследството; 4. публичният изпълнител е преценил, че вземането е несъбираемо, след като всички изпълнителни способности са изчерпани; 5. актът за установяване на задължението бъде изменен с решение на по-горестоящ орган или от съда и при предприетото принудително изпълнение е събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението съгласно изменението; 6. по писмено искане на публичния взыскател и 7. при други случаи, предвидени в закон.

Съдът намира за основателен инвокирания довод за това, че давността в случая не може да се счита за прекъсната, защото длъжникът не е бил уведомен предварително за наложения заповест с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №

C200022-022- 0082697/19.11.2020 г.

Видно от мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия, давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание.

Независимо дали споделя изложените правни съображения или не, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с тях.

В случая, няма данни Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № C200022-022- 0082697/19.11.2020 г. да е било съобщено на длъжника, а само на СДВР е било изпратено заповедно съобщение за налагане на заповед, върху притежавания от Р. лек автомобил. Така оспорващият е бил лишен от правото си да узнае за наложените обезпечителни мерки и съответно да може да предприеме действия за защита срещу тях. Давността за задълженията за 2015 г. и 2016 г. не може да се счита за прекъсната, във връзка с издаването на посоченото ПНОМ. Няма данни за предприети други мерки от страна на публичния изпълнител по принудителното събиране на установените за тези периоди вземания, поради което същите следва да се считат за погасени, съответно през 2020 г. и 2021 г.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени, като преписката се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне и постановяване на разпореждане, с което да прекрати поради изтекла давност, публичните задължения на И. Р. за 2015 г. и 2016 г.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че пълномощника на оспорващия е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива. Видно от приложения към жалбата договор за правна защита и съдействие, процесуалното представителство е осъществено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Възнаграждението на адвокат И. в случая следва да се определи не на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а на основание чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредбата, защото спорът несъмнено е с материален интерес в размер на 5260 лв.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. П. Р., чрез адвокат Н. И., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1 Решение № ПИ-374/17.10.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място] и Разпореждане изх. № C220022-137-0008426/02.09.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].я.

ВРЪЩА преписката на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], за постановяване на ново разпореждане, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето разпореждане.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, във връзка с чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, да заплати на адвокат Н. И. И. с ЕГН [ЕГН] сумата от 826 (осемстотин двадесет и шест) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.